

# Parti Broşürleri

## SEP MERKEZ KOMİTE ISL'DEN NEDEN AYRILDIK!



**SOSYALİST  
EMEĞÇİLER PARTİSİ**



**SOCIALIST  
MIDDLE EAST**



Merhaba Yoldaşlar

Bildiğiniz gibi SEP ve ISL Yürütme Komitesi arasında Ukrayna Savaşı ile ilgili konularda önemli görüş ayrılıkları ortaya çıktı. Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesinden sonraki ilk aylarında yayınlanan ISL deklarasyonları farklılıkları kapsayacak şekilde dengeli bir içeriğe sahipti. Bir yandan Rusya'nın işgaline karşı çıkıyor diğer yandan da NATO'cu perspektifle arasına "gerçek" bir mesafe koyuyordu [1]

Ne var ki aylar içerisinde MST'li yoldaşlar, tek yanlı biçimde, ISL politikasını "Rusya'nın yenilgisi için mücadele" sloganında billurlaşan bir çizgiye kaydirdılar. Bu strateji aynı zamanda NATO'nun da stratejisi olduğu için SEP olarak ISL'nin politikasındaki değişimden büyük rahatsızlık duyduk. Bu bağlamda gerek Ukrayna politikası gerekse de Ukrayna seksiyonuna dair yaptığımız ciddi uyarılara aldırış edilmedi. Aksine siteye eklenen yeni yazılar ve yapılan video konferanslar politika değişikliğini iyice netleştirdi. Farklılıkları hiçe sayan bu tek yanlı tutum karşısında mevcut çizgiyi yoldaşlık kültürü çerçevesinde eleştiren bir yazıyı ISL sitesinde yayınlamak zorunda kaldık. [2] MST ise buna karşılık yazımızı apar topar siteden kaldırmakla kalmadı, site ve sosyal medya hesaplarının şifresini değiştirerek, yani SEP'i devre dışı bırakarak, bir anlamda ISL içerisinde darbe yapmış oldu. MST yaptığı darbeyi haklı çıkarmak için bizi tüzüğe uymamakla suçladı. Oysa kendileri, bizim bu son derece önemli konuda farklı görüşte olduğumuzu bildikleri halde, tek yanlı biçimde, ISL politikasını uç bir çizgiye çekmişlerdi bile. Tartışmaları tüketmeden ve bir denge arayışında olmadan yapılan bu politika kaymasının

kendisi hiçbir örgütsel hukuku tanımayan antidemokratik bir tavrıdır. Yazımızın ISL sitesinden tüzük gerekçesiyle kaldırılması ve ISL hesaplarına erişimimizin kesilmesi, gerçekte tüzük konusundaki hassasiyetten değil, gerçek bir tartışmanın önüne geçme ihtiyacından kaynaklanıyordu.

ISL "Discussion Bulletin" adlı belgeyi hepimiz okumuşsunuzdur. Dokümandaki SEP makalesi MST'nin ISL sitesinden kaldırdığı yazımızı ve Discussion Bulletin için yazılmış değildi. Bu yazıya cevaben dört ayrı makale kaleme alınmış. Bu durumda bize en azından bir cevap hakkı daha tanınmalıydı. Zaten yazımızın silinmesi ve şifrelerin değiştirilmesi sonrası mevcut IEC ile tartışma zemininin var olmadığı bizim için gayet açık hale gelmiştir.

Okuyacağınız bu yazı Discussion Bulletin'e genel bir cevap olduğu kadar SEP'in ISL'den ayrılış gerekçelerini açıklamak niyetindedir. Kimi yoldaşlar soracaktır: Bazı hataları gidermek için ISL içerisinde kalıp mücadele edilemez miydi? Evvela bu tartışmaların açık bir şekilde yürütüleceği zeminlerin MST tarafından ortadan kaldırıldığı bilinmelidir. Tartışma zemini için önce ISL olağanüstü kongresi fikri ortaya atıldı, sonra derhal bundan vazgeçildi. Bunun yerine bütün seksiyonların liderlik düzeyinde katılacağı genişletilmiş bir IEC toplantısı düzenleme kararı alındı. Ardından bu karar da uygulanmadı. Bu konuda bir gelişme olup olmadığını Pakistan seksiyonu The Struggle'a sordüğümüzde sorumuza yanıt bile alamadık. MST ve SEP dışında ISL seksiyonları içerisinde bir ağırlığı olması gereken Pakistan seksiyonu, "Discussion Bulletin" dahil olmak üzere, Ukrayna Savaşı konusunda görüş dahi belirtmekten kaçındı ve maalesef kendisini tamamen MST konumuna uyarladı.

Ayrıca getirdiğimiz onca çarpıcı eleştiri ve bilgiye rağmen IEC'nin geri kalan üyelerinin %100 ağız birliği yapması ve gerçek bir tartışmanın engellenmesi ISL'nin, kendisini göstermek istediğinin tersine, tipik bir lider parti örgütü ("mother party" international) olduğunu ortaya koymuştur. Zaten IEC'nin bileşimi de Pakistan hariç Arjantinliler, çok genç ve küçük Şili seksiyonu ve bizim sertçe suçladığımız Ukrayna seksiyonundan oluşmaktadır. Nitekim MST'nin emirleri sorgusuz sualsiz uygulanmaktadır. MST'nin Fransada izlediği bu benmerkezci ve yoksaymacı tavır La Commune grubunun kendisini tasfiye etmesinde de belirleyici olmuştur.

Uluslararası inşaya dair temel örgütsel işleyiş sorunları dışında MST'nin Ukrayna konusunda ısrarla savunduğu politik yönelim büyük sapmalar barındırıyor. MST dahil olmak üzere Morenocu ailenin (UIT, LIT vd.) Ukrayna Savaşı ve diğer kritik uluslararası gelişmelerde (Suriye, Libya, Venezuela vb) çok benzer hatalı tavırlarda olması, elbette ki tesadüfi değil ve bizlere sorunun derin teorik köklerinin olduğunu gösteriyor.

Emperyalist savaşlar tarih boyunca sosyalistler için turnusol kağıdı işlevi görmüştür. Sınavı geçemeyenlerle yol ayrımları zorunlu olarak ortaya çıkmıştır. Bugün de yine böyle bir yol ayrımı ile karşı karşıyayız. Devrimci Marksist gelenek içerisinde hastalık düzeyinde yaygın olan bölünmelerden ve dar grupçuluktan nefret etmekle beraber devrimcilerin sahip olması gerektiği kırmızı çizgilerin üzerinden atlayamayız. Kısmi farklılıkları bünyesinde barındıran bir uluslararası örgüt fikri geçerliliğinden bir şey kaybetmiş değil. Ama emperyalist savaş karşısında alınacak tavır konusu, "kısmi farklılık" kategorisini fazlasıyla aşmakta. Tam da emperyalist kapitalist sistemin krizinin derinleştiği ve buna paralel olarak emperyalist savaşların geniş coğrafyalara yayıldığı bir sırada bu farklılıklar daha da önem kazanıyor. Kısacası savaş ve devrim gibi çok kritik konular üzerinden yaşanan ayrılıklar hiç de gereksiz değildir, hatta devrimci mücadelenin gelişimi için bir o kadar gereklidir. Bu bağlamda ISL'nin mevcut pozisyonu ile SEP arasındaki ilkesel ve yöntemsel farklılıklar kapanacak gibi değildir.

Bundan sonra SEP, Türkiye dışında Kürdistan, Azerbaycan, İran, Afganistan ve Almanya'daki yoldaşlarıyla uluslararası örgütlenme çabasını sürdürecektir. Bu yöndeki çalışmalarımız ve güncel konular karşısındaki perspektifimiz [socialistmiddleeast.com](http://socialistmiddleeast.com) sayfasında yayınlanacaktır.

Öte yandan farklı geleneklerden gelen diğer devrimci Marksist örgütlerle güçlerimizi birleştirmenin imkanlarını aramaya devam edeceğiz.

- Ukrayna Savaşı konusunda ISL'nin hatalar zincirini şu başlıklarda inceleyeceğiz:
- **Savaşın karakteri yanlış tanımlandı, NATO'nun savaşın başlaması ve yönetilmesindeki rolü inkar edildi. Böylelikle Rusya'nın işgaline karşı çıkarken bağımsız bir pozisyon sergilenemedi.**
- Batılı işçi sınıfına pratikte kendi emperyalist devletleriyle aynı pozisyonda olmaları tavsiye edildi. (Rusya'nın yenilgisi için mücadele)
- **Rusya savaşta yenildiğinde bunun ilerici sonuçları olacağı iddiası mevcut politikaya dayanak yapıldı.**
- Ukrayna, NATO'nun neredeyse sınırsız silah ve para desteğini alan bir ülke olarak değil de Filistin ya da işgale uğrayan Irak gibi resmedildi.
- **Emperyalist hiyerarşinin doğası ve halen dünya emperyalizminin süper gücü olan ABD'nin dünya hegemonyasını koruma ve sağlamlaştırma stratejisi anlaşılamadı.**
- Diktatörlüklerin olduğu ülkelerde demokratik devrimci (aşamacı) bir tavır geliştiren ve bunun sonucu olarak burjuva güçlerle işbirliğine eğilimli, olan Morenocu yönelim, ABD'nin kullandığı "diktatörlüğe karşı demokrasi" sahte ikiliğiyle pratikte benzeşti.
- **2014'teki Maidan Darbesi'nden itibaren Ukrayna'daki rejiminin aşırı sağcı nitelikler taşıdığı ve tamamen ABD güdümünde olduğu gözlerden kaçırıldı. Kiev'deki parlamentonun, Holocaust faili Stepan Bandera'nın doğum gününü resmi devlet anması günlerine eklemesi gibi gerçekler görmezden gelindi.**
- MST "Slava Ukraini" gibi geçmişte Nazi Bandera ve örgütüyle özdeşleşen, bugün de aşırı sağın sembolü olan bir sloganla eylem yapacak kadar özensizdir, umursamazdır ve popüler olana adapte olma özelliği göstermektedir.
- Ukrayna seksiyonunun geçmişten günümüze Ukrayna milliyetçiliğinin aşırı sağcı biçimleriyle flört edecek kadar ulusalcı bir perspektifte olduğu görmezden gelinmiştir.

### SAVAŞIN KARAKTERİ VE RUSYA'NIN YENİLGİSİ PROPAGANDASI

Farklılıkların en temelinde ISL'nin merkez pozisyonunu "Rusya'nın yenilgisi" olarak belirlemesi bulunmaktadır. Bu motto esas olarak NATO'nun da ana stratejisidir. Düz dünyacıları kışkırtacak şekilde bu gerçeği reddedenleri ciddiye alamayız. Savaşı salt çürümüş Putin rejiminin yayılmacılığına indirgeyip yakın tarihin belki de en önemli kırılma anında ABD yayılmacılığıyla paralel bir pozisyona düşmek ve bunu hiç dert etmemek oldukça düşündürücüdür. Sembolik düzeyde söylenen NATO karşıtı sözler, bu paralelliğin üstünü kapatamaz ve ciddiye alınamaz.

Hatalı tutumların ne kadar tehlikeli olabileceğini son gelişmeler çarpıcı biçimde ortaya koydu. ABD/NATO doğu Avrupa'da sürdürdüğü kuşatmacı siyaseti Çin'e karşı uzak Asya'da da sürdürüyor ve bu konudaki çabalarını ekonomik-politik ve askeri açılardan oldukça hızlandırmış durumda. Bu yayılmacı stratejinin ürünü olarak ABD emperyalizmi Tayvan'ı adeta feda edilecek piyon gibi öne sürüyor. Bu filmi Ukrayna'dan biliyoruz.

Halihazırda topyekün savaşmanın eşiğine gelen Sırbistan-Kosova ve Ermenistan-Azerbaycan'ı da tabloya eklediğimizde emperyalist savaşların aynı hatlar boyunca yayılarak genişleme ihtimalinin yükseldiğini görürüz. Yani Rusya'nın Ukrayna işgaline karşı çıkarken çubuğu ABD eksenine doğru bükme zincirleme hatalara neden olabilir. Halen dünya emperyalizminin tepesinde bulunan ABD'nin saldırgan çevreleme politikalarına karşı dikkatli olunmazsa kendimizi ABD/NATO stratejisinin yandaşları haline getiririz. Bütün bunlar savaşın karakterinin yanlış ortaya konması ile ilgili.

MST'li yoldaşlar, savaşın ikili karakterinden dem vursalar da gerçekte izlenen ISL politikası tek yanlıdır. Daha önce belirttiğimiz gibi savaşın karakteri bir yandan Ukrayna'nın işgal edilmesi sebebiyle ulusal, diğer yandan NATO'nun Rusya'ya karşı örgütlediği vekalet savaşı vesilesiyle uluslararasıdır. Oysa ISL'nin mevcut politikası bu ikiliğe aykırı biçimde Ukrayna Savaşı'nı emperyalist Rusya'nın sömürge Ukrayna'yı işgal etmesi olarak saptıyor ve buna uygun olarak da "Rusya'nın yenilgisi" politikasını baş strateji haline getiriyor. Böylelikle bu gerici vekalet savaşı, "haklı savaş" kategorisine yükseliyor. Yine NATO paralelliğini perdelemek için Ukrayna'daki rejime politik değil, ama askeri destekten bahsediliyor. Sanki politik olanla askeri olan birbirlerinden ayrılabilir gibi.

Böyle bir ayırmadan bahsetmek emperyalizmin doğasını anlamamak demektir zira emperyalizm çağında ekonomik, askeri ve jeopolitik alanlar iç içe geçmiştir.

ISL'nin mevcut politikasında ABD emperyalizminin uzun yıllardır uyguladığı Ukrayna politikası ve halen süregiden savaşa yaptığı müdahaleler hasıraltı edilmektedir. Ayrıca 2014'ten beri Kiev'deki mevcut rejim, aşırı sağcı devlet yapılanmasına gitmiş, azınlıklara sistematik baskı uygulamış ve Ukrayna'yı ABD'nin vasal devleti haline dönüştürmüştür. Ukrayna'nın bağımsızlığı için kıyameti koparan Morenocuların Ukrayna'yı ABD'nin vasal devletleri haline getiren 2014'teki Maidan renkli devriminin ateşli savunucuları olması büyük bir çelişkidir.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından NATO'nun uyguladığı yayılma ve kuşatma stratejisi ile Ukrayna yakın tarihindeki iç çatışmaların kasıtlı biçimde gözlerden kaçırıldığı ortadadır. ISL mevcut liderliğinin yakın tarihin bu gerçeklerine gözlerini yummaktadır çünkü gerçekler mevcut tutumu yanlışlamaktadır. Bu anlamda Ukrayna Savaşı'nın bir "haklı savaş" değil emperyalistler arası vekil savaşı olduğunu tespit etmek zorundayız.

ABD için Ukrayna Savaşı'nın bağlamı NATO'nun genişlemesi, güçlenmeye çalışan rakiplerinin kuşatılması, ardından askeri ve ekonomik olarak çökertilmesi ve en nihayetinde parçalanmasıdır. Yani "Rusya'nın yenilgisi" politikası aynı zamanda NATO/ABD'nin stratejik kararlılığının bir dışavurumudur. O halde NATO ülkelerindeki işçi sınıfını "Rusya yenilgisi" sloganı etrafında harekete geçirmeye çalışmak bariz biçimde işbirlikçidir. ISL bu tarihi hatayı acilen düzeltmelidir. Bizler bu hataya ortak olmayacağız.

#### NATO Savaşta Değil mi?

Alejandro Yoldaş'ın ortaya attığı "Rusya'nın yenilgisi" sloganını hayata geçirmek için NATO halihazırda elinden geleni yapıyor. Bilindiği gibi Ukrayna devletine hayati önemdeki silah, para ve istihbarat desteği sınırsız ölçülerle NATO tarafından yapılmaktadır. Bunun dışında NATO'nun verdiği askeri uzmanlık, lojistik ve eğitim desteği doğrudan doğruya savaşın gidişatı üzerinde etkilidir. Yoksa salt Ukrayna milliyetçiliği ve ulusal savunma motivasyonu ile savaşın mevcut gidişatı açıklanamaz.

Bize söylenen NATO askerlerinin bizzat savaşmadığı o yüzden bu savaşın emperyalist

karakterinin olmadığıdır. Birincisi ABD askerleri belki piyade gücü olarak sahada aktif biçimde savaşıyor, ama modern savaşlarda bundan çok daha önemli yöntem ve araçlarla savaşın bizzat içerisindedir. NATO operasyon odası uydu ve drone desteği sayesinde Rus birliklerinin, komuta kademesinin, ikmal yollarının ve mühimmat depolarının yerlerini noktasal olarak Ukrayna ordusuna bildiriyor.

Ardından bu hedeflere noktasal atış yapan HIMARS füzeleri devreye giriyor. Peki ellerine yeni ulaşan bu füze sistemlerini NATO uzmanları olmadan Ukrayna ordusunun kullanma şansı var mı? Tabii ki yok. Bunun dışında sadece Britanya ya da ABD’de değil Ukrayna cephe hattında da NATO’ya bağlı birimler askeri eğitim verip çatışmalara katılıyorlar. Bunlara dair bir sürü habere Batılı medya kuruluşlarında rastlayabilirsiniz.[3] Kısacası ABD nükleer bir savaşa girmek istemediği için doğrudan savaşa katılmıyor belki ama diğer yollardan savaşın tam göbeğindedir. Rusya ekonomisini çökertme çabası bu çabaların bir başka yönüdür. Yani Ukrayna Savaşı aynı zamanda ABD’nin vekil savaşıdır. Bu gerçeği inkar edenler kasıtlı biçimde insanları yanıltıyor.

Nitekim NATO/ABD’nin Ukrayna’ya giderek daha etkili silahlar vermesiyle Rusya’nın Donbas’taki ilerleyişi Temmuz ayı itibarıyla durmuştur. Ardındansa Kiev’in karşı saldırıları başlamış, Rusya ordusu hemen her bölgede ağır yenilgiler almıştır. Nitekim Rus ordusunun tüm cephelerde çökme ihtimali belirlemiştir. ISL politikasında dünyanın ikinci en güçlü ordusu olarak kasıtlı biçimde abartılan Rus ordusunun NATO’nun destek verdiği bir savaşta darmadağın oluşunu izliyoruz. Öyle ki Rus ordusu savaşa tutunmak için İrandan gelen silahlara bel bağlamış durumda.

Diğer taraftan NATO’nun Kiev’deki yönetimi nasıl devraldığını anlamadan Ukrayna’yı anlayamayız. Bunu önceki yazımızda detaylarıyla anlatmıştık. 2014’ten sonra Kiev’de ABD’nin kumandasında olan, aşırı sağcı öğeleri kilit noktalara yerleştiren, sol muhalefeti ve Rusça konuşan azınlığı ezen yeni bir devlet biçimi yaratıldı. Bu yüzden Kiev rejimi ibaresini kullanıyoruz. Eğer MST’li yoldaşlar Ukrayna’nın kolonileştirilmesinden bahsedecekse bunun için 2014’teki rejim değişikliğini baz almalıdır. Ukrayna’nın bu yakın tarihini çarpıcı örneklerle ve kanıtlarla önceki yazımızda incelemiştik. Ama cevap olarak üretilen dört

yazıda da yakın tarihe yönelik bu temel gerçeklere dair bir açıklama gelmedi.[4] Lenin’in kullandığı Clausewitz’in meşhur ifadesinde vurguladığı gibi savaş politikanın başka araçlarla devamından başka bir şey değildir. Bu yüzden salt savaşın başladığı 2022 Şubatı’na değil, örneğin Ukrayna iç savaşına ve Euro Maiden darbesine de bakmak gerekir. Bu dinamikleri ve süreçleri anlamadan salt yüzeysel ve izlenimsel sonuçlara varılabilir.

Bariz gerçek NATO/ABD’nin 2014’ten itibaren Ukrayna yönetimini nihayetinde ele geçirmesi ve aslında ülkeyi savaşa sürüklemesidir. Ukrayna burjuvazisi (Doğulu ve Batılı oligarklar) kendi iç çatışmalarına emperyalist kuvvetleri (ABD ve Rusya) davet etmiş, bağımsız ve dengeli bir dış politika izlemeyi başaramamış ve ABD ittirmesiyle ülke iç savaşa sürüklenmiştir. Rusya saldırganlığına ve işgaline karşı çıkarken savaşın bu yönü atlanamaz.

### ISL Batılı İşçi Sınıfına Hangi Mesajı Veriyor?

ISL’nin mevcut Ukrayna politikasının kafa karıştırıcı ve geriletici sonuçlar doğurması kaçınılmazdır. “Rusya’nın yenilgisi” vurgusunun Batı işçi sınıfı bilinci üzerinde yaratacağı tahrip edici etkiyi düşünmek gerekir. Kendi emperyalist egemen sınıfıyla aynı politikada buluşmak (Rusya’nın yenilgisi), işçi sınıfının emperyalist burjuvazinin güdümüne girmesi demektir. Bu politika işçi sınıfını emperyalist yalanlar ve savaş propagandası karşısında savunmasız bırakacaktır. Halihazırda Batı’da egemen sınıflar, Rusya karşıtı çok etkin bir kampanya yürütüyorlar. Emperyalist merkezlerdeki devlet binalarında Ukrayna bayrağı dalgalanıyor; medyada, kent meydanları ve caddelerinde durmadan Ukrayna konusu işleniyor.

Batı’daki işçi sınıfı, demokrasi ve özgürlük cilası üzerinden kendi emperyalist egemen sınıfıyla ortak bir ruh haline bürünürse baştan yenilmiş olacaktır. Kendi egemen sınıflarının savaşta rolünü anlamayan ve buna karşı çıkmayan emekçi sınıflar ekonomik krizin ve savaşın bedelini ödeyeceklerdir. Öyle ya dayanılmaz hale gelen gıda, ısınma ve akaryakıt giderlerinin sorumlusu Putin olacaktır. Çünkü savaş başlatan Rusya’dır! Batılı emperyalist burjuvazi özgür dünya için, Ukrayna’yı savunmak adına bu bedelin ödenmesi gerektiğini savunup emekçileri fedakarlığa davet ediyor. Yani ABD/NATO, ISL’nin merkezi mottosu olan “Rusya’nın yenilgisi” için emekçilerden fedakarlık istiyor. Açık ki savaşın etkileriyle ağırlaşan ekonomik kriz emekçileri hızla yoksullaştırırken

ISL'nin yükselteceği en yanlış slogan Rusya'nın yenilgisi sloganıdır. Neyse ki grevler ve protestolar Avrupa çapında yükseliyor ve geniş kitleler kendi egemen sınıflarının Ukrayna Savaşı'ndaki rollerini reddediyorlar.

Emperyalist merkezlerdeki sosyalistler kendi emperyalist egemen sınıflarıyla aynı çizgide buluşacaklarsa bu sosyalizm, Kautsky tipi bir sosyalizm olacaktır. ISL'nin mevcut perspektifinin mantıksal sonucu olarak emekçiler Ukrayna'nın zaferi için kendi emperyalist devletlerinin savaşa daha fazla müdahalede bulunmalarını talep edecektir. Bu mantıkla Rusya'ya karşı şahin politika izleyen Biden ve Boris Johnson gibi ateşli Ukrayna savunucuları halkın onayını kazanacaklardır. Bu durumda eleştirel tavır ancak daha da sağcı bir yerden yapılabilir. "Neden daha fazla silah göndermiyorsunuz!"

Nitekim ISL sitesinde son mülakatta ISL üyesi olarak aktarılan Ukraynalı bir gönüllü asker, yoldaşlarından kendi devletlerini Ukrayna'ya daha fazla silah sevk etmesi için sıkıştırmalarını istiyor.[5] Yani bu mantıkla SEP olarak bizler Erdoğan'dan Ukrayna'ya daha fazla Bayraktar dronu göstermesini isteyeceğiz. İşin gerçeği AKP iktidarı Ukrayna'ya bir kısmı ücretsiz olmak üzere büyük miktarda Bayraktar'ı gururla gönderdi bile. Eğer biz mülakattaki bu gönüllüyü dinleyerek Erdoğan'dan Ukrayna'ya daha fazla silah göndermesini talep etseydik, devrimciler olarak kendimizi sefil duruma düşürmüş olurduk. İşte MST liderliğindeki ISL'nin durumu.

Bazı Morenocu partiler çoktan bahsi geçen sefil tutumu benimsemiş durumda. NATO'yu sadece Ukrayna'ya yetersiz miktarda silah göndermekle eleştirmiyorlar Rusya'ya yapılan ekonomik yaptırımların daha da sertleştirilmesi gerektiğini savunuyorlar. Yani ABD'den daha şahin olmasını istemek gibi bir durumları var. Bunların pratikteki pozisyonları dünya savaşı kışkırtıcılığıdır. Bu insanlar da kendilerine sosyalist diyor! Oysa devrimci Marksist gelenek Karl Liebknecht'in "Asıl Düşman İçeride" şiarıyla gelişmiş ve bunun bedellerini ödemiştir. Devrimciler, işçi sınıfının eylemleri ve bilincini bu doğrultuda yönlendirir.

MST savunma olarak kendilerinin NATO'ya karşı söylemlerini gündeme getirecektir. Ama Rusya'nın yenilgisi perspektifine katılan bir emekçi bu savunmaya derhal itiraz edecektir: "Eğer baş mesele, Ukrayna'nın kazanması ise neden NATO'nun Doğu Avrupadan çekilmesini istiyorsunuz?" İşte

bu noktada ISL'nin NATO'ya karşı kullandığı sembolik söylemlerin boşluğu ortaya çıkıyor. Kafası karışan kitleler elbette ki itiraz edeceklerdir: "NATO olmaksızın 'Rusya'nın yenilgisi'nin mümkün olmadığını ve dahası diğer doğu Avrupa ülkelerinin de işgal edileceğini göremiyor musunuz!" Eğer baş mesele Rusya'nın yenilgisi ise USFI'nın yaptığı gibi neden NATO'dan daha da etkili silahları Ukrayna'ya göndermesi talep edilmiyor? Eğer baş mesele Rusya'nın yenilgisi ise NATO'ya karşı çıkmak kitlelere tamamen anlamsız ve aslında zararlı birşey gibi görünecektir. Çünkü bunlar olmaksızın Rusya'nın yenilmesi mümkün olmayacaktır...

Bu büyük tutarsızlık gözlerden kaçacak gibi değildir. MST'nin NATO eleştirisi, gerçekte MST'nin Ukrayna Savaşı konusunda NATO'ya yakınsamasını perdelemek işlevi görüyor. NATO karşıtı sembolik bir çift lafın pratikte hiçbir karşılığı yok. Vakit kaybetmeksizin Ukrayna'ya güçlü askeri destek verilmesini isteyen Bernie Sanders gibilerinin sosyal vatanseverliği kitlelere çok daha tutarlı gelecektir. Bu tutarlılık Kautskyciliğin şaşmaz devlet yanlılığıdır. Öyleyse Batı'daki sosyalistlere Rusya'nın yenilgisi için mücadele edin demek cinayetvari bir politikadır. Batı bloğundaki sosyalistler, kitleleri kendi egemen sınıfının yayılcı politikasına karşı mücadeleye sevk etmelidir. İşçi sınıfı böyle bir politika olmadan devrimcileşemez. Güncel olarak da böyle bir muhalefet olmadan Ukrayna'da istediği alan ABD/ NATO Çin'e karşı kışkırtmalarına rahatlıkla devam edecektir.

Bu yüzden ISL'nin resmi tutumu olarak sunulan Rusya'nın yenilgisi sloganı işçi sınıfının bilincini geriletecek bir slogandır. Bu politikanın doğal sonucu pratikte işçilerin kendi emperyalist devlet politikasını desteklemeleridir.

Bu konuda getirdiğimiz eleştirilere Discussion Bulletin'de bize karşı yazılan 4 yazıda da bir yanıt alamadık. Bu meseleye dair tek yorum Ruben Tzanoff'un şaşkınlıkla bir uluslararası örgütün farklı ülkelerde birbirleriyle çelişen tutumları nasıl alabileceğini sorgulamasıdır. Bu şaşkınlık devrimci perspektif eksikliğinin ne kadar derin olduğunu gözler önüne seriyor.

Evvela Dünya örgütü olma iddiasındaki bir örgütün dünyanın en büyük emperyalist gücüne ve onun egemenliği altındaki ülkelerde yaşayan emekçilere yönelik net bir tutumu olmalıdır. Bu netlik de en başta asıl düşman içeride perspektifiyle şekillenebilir.

Diğer taraftan bir dünya örgütünün farklı ülkelerdeki seksiyonlarının farklı farklı taktikleri olabileceği gibi farklı ülkelerdeki devrimcilerin çubuğu tam ters taraflara bükmesi de gerekebilir. Örneğin Rusya'da devrimci bir slogan olan "Rusya'nın yenilgisi sloganı" Batı'da işbirlikçidir. Görünürdeki bu çelişki, emperyalist dünya sisteminin yapısının ulus devletlere bölünmüş doğasıyla ve işçi sınıfı ile burjuvazinin uzlaşmaz bir karşıtlık içerisinde olmasıyla alakalıdır. Devrimci işçi sınıfı içeride ve dışarıda kendi burjuvazisinin politikalarının karşısında olmak durumundadır. Yani bizim önerdiğimiz politika çelişkili değil tam tersine farklı taraflarda birbirlerini tamamlayan bir içeriktedir. Nitekim Yunanistan ve İtalya'da demiryolcular ve hava yolu işçileri Ukrayna'ya giden NATO silahlarını bloke ettiler. Aynı şeyi Belarus'taki demiryolu işçileri de gerçekleştirdi. Kendi egemen sınıflarının emperyalist politikalarına kafa tutmaya çalışan işçiler geleceğin umududur.

Savaşın ulusal ve uluslararası karakteri arasındaki çelişkiler ISL'nin farklı ülkelerde birbirinden farklı taktikleri uygulamasını gerektirirdi. Maalesef ISL bu noktada sınıfta kalmıştır. Buradaki esas ölçüt işçi sınıfının bilincinin, örgütlülüğünün ve mücadelesinin gelişmesidir.

Biz SEP olarak başından beri şu tutumu savunduk:

1. Rusya'daki devrimcilerin, savaşta Rusya'nın yenilgisi için organize olmaları, propaganda yapmaları ve eylemler düzenlemeleri.
2. Ukrayna'daki devrimcilerin Kiev rejiminden bağımsız bir duruş ortaya koyması, yer altında örgütler oluşturması, Rus işgaline ve etnik savaşa karşı çıkarken her iki tarafın oligarklarına karşı Ukraynalı ve Rus işçi ve askerlere seslenmesi.
3. Batı'daki devrimcilerin savaş karşıtı harekette kendi emperyalist devletlerine karşı mücadeleyi öncelemesi, silah sevkiyatlarına karşı çıkılması ve ekonomik yaptırımların kaldırılmasının talep edilmesi.

### Savaşın Sonunda Rusya Yenilirse

MST lideri Alejandro Bodart, Rusya'nın savaş kaybetmesinin NATO'nun kazanımı anlamına gelmeyeceğini iddia ediyor. Ve bu zayıf iddiayı desteklemek için NATO'yu asıl güçlendirenin Ukrayna'yı işgal eden Putin'den başkası olmadığını savunuyor.

Tamam, Kremlin'deki despot ve etrafındaki oligarşik yapı Ukrayna'yı ve dünya durumunu analiz edemediklerini ve kendi çürümüşlüklerinin farkında olmadıklarını ortaya koyarak boylarından çok büyük işlere kalkıştılar. Yaptıkları hatalar savaşlar tarihinde ders niteliğinde okunacaktır. Ama konumuz bu değil ki! Konumuz Rusya'nın yenilgisinin ABD'nin güçlenmesine yol açıp açmayacağıdır. Bodart'ın kaçınmaya çalıştığı soru da bu ve cevabı her ciddi kişi için açıktır. Bu savaş dünü, bugünü ve yarını ile aynı zamanda NATO'nun savaşıdır. Ve elbette Rusya kaybederse emperyalist hiyerarşinin tepesindeki ABD muazzam bir atılım elde etmiş olacaktır. Ve açık ki bu başarılarını farklı coğrafyalardaki baskın ve saldırgan tavırlarıyla sürdürmek isteyecektir. ABD'nin Ukrayna'daki başarısı ya da başarısızlığı Çin'i çevreleme ve Asya Pasifik'te Çin karşıtı geniş bir cepheyi ABD önderliğinde bir araya getirme politikası için de belirleyicidir.

Bodart ve diğer yoldaşların bir başka iddiasına göre Rusya yenilirse Putin diktatörlüğü yıkılacak ve Rusya'daki ezilen milletler "özgürlüklerine" kavuşacak! Batı'daki devrimciler için bu varsayımsal sonuçlar kendi devletlerinin emperyalist politikalarına yedeklenmek için bahane olamaz. Herkes önce kendi egemen sınıfıyla hesaplaşmak durumundadır. Bu ilke, devrimci taktikler için en temel çıkış noktasıdır. Başka bir ülkede devrim olabilir diye kendi egemen sınıfının politikasına adapte olmak olacak iş değildir. Dünya sosyalistlerinin Britanya-Arjantin Savaşı'nda "Arjantin yenilsin, bu sayede Arjantin'deki faşist cunta devrilir" diyerek Arjantin'in yenilgisini savunması düşünülebilir mi!

Peki, Rusya'nın yenilgisi sayesinde savaş karşıtı eylemler ve grevler eşliğinde Putin'in yıkılması mümkün olmaz mı? Elbette ki diğer kötü ve daha olası ihtimaller dışında (yenilgilerden aşırı milliyetçi yönetimlerin de çıkabileceğini tarih göstermiştir) bu ihtimal de dışlanamaz ama uluslararası devrimci bir örgüt bu şekilde politika üretmez. Asıl mesele budur. Rusya'daki devrimcilerin Putin diktatörlüğüne enternasyonalist bir şekilde meydan okuması başka şeydir, Rusya'da diktatörlük devrilecek diye Batı'daki sosyalistlerin kendi egemen sınıflarına yedeklenmesi başka şeydir. Rusya'daki devrimciler ve savaş karşıtı kamuoyu, Putin'e karşı çıkma cesareti göstererek dünya solunda en başından beri doğru tutum alan az sayıdaki güçten birisi olmuştur. Ama Batı'daki bir sürü sol oluşum, Rusya karşıtı emperyalist

Gelelim savaşta Rusya'nın yenilmesinin ezilen milletlere "özgürlük" getireceği iddiasına. Rusya'nın parçalanması aynı zamanda ABD'nin Rusya'ya dair planıdır. Öyleyse bu konuda bir hayli ihtiyatlı olmak gerekir. Çeçenistan'dan Çin'deki Uygur bölgesine ayrılıkçı fanatik İslamcılar geçmişten bugüne ABD istihbaratınca desteklenmişlerdir. Kısacası Rusya'nın etnik ve dinsel boğazlaşmalarla parçalanması kendi başına bir ilerici taşıyıcıdır! İçerisinde ilerici özneler taşımayan "kurtuluşların" ezilen halklara, işçi sınıfına ve devrim davasına hizmet etmesi beklenemez. O halde ulusal sorun konusunu dikkatli biçimde ele almalıyız.

### Ulusal Sorun Olarak Ukrayna

Ukrayna'daki savaş, basitçe ezilen halkların direnişi torbasına sokulamaz. Mesela Ukrayna'daki mevcut durumu Batı Sahra'daki durumla karıştırmamak gerekir. Ukrayna belirli bir askeri kapasitesi olan, aşırı sağcılığın resmi ideoloji katına yükseltildiği bir devlete sahip. Bu devlet azınlıkları bastırmış, sol muhalefeti ezmiş ve dünyanın en güçlü emperyalistlerinin desteğini arkasına almış durumda. Kısacası elimizdeki örnek ne devleti olmayan Filistinlilere, Kürtlere, Katalanlara vs benziyor ne de bir süper gücün saldırısı altında yapayalnız olan Saddam Irak'ına ya da Kaddafi Libya'sına benziyor. Ukrayna sekiyonunun lideri Oleg Vernek, Discussion Bulletin'de Rusya'nın Saddam Hüseyin'e yardımlarını anlatan hikayelere girişmiş. Sırf laf olsun diye söylenen, çoğu kez gerçeklerle de bağdaşmayan ve meselenin hiç de anlaşılmadığını ortaya koyan bu gibi demagoji örneklerinden elimizde bolca var. 1. ve 2.Körfez savaşlarındaki Irak'ın durumu ve Irak'a gelen sözde Rusya yardımlarını Ukrayna'nın durumu ve Ukrayna'ya gelen NATO yardımlarıyla mukayese eden bu yorum gibileriyle zaman harcamaya gerek yok.

ISL Rus ordusunun Ukrayna'dan çıkması, NATO müdahalesi ve genişlemesinin bitmesi ve Donbas için self determinasyon hakkının sağlanması şiarlarıyla savaş karşıtı bir hareket örgütlemeye çalışmalıydı. Ama bunu yaparken de asla Kiev rejimine destek olunmamalı, NATO propagandası ve projelerine yedeklenmemeliydi. Ama bu olmadı! ISL Kiev rejimine kayıtsız şartsız destek vermektedir.

Evet, Ukrayna bir Filistin ya da 1990-91'de ABD saldırısına uğrayan Irak değil. Ama Ukrayna'da Rusya'ya karşı bir ulusal savaş örgütlendiği de ortada. Bir an için savaşın aynı zamanda uluslararası

bir vekalet savaşı olduğunu ve Donbas'ta Ukrayna milliyetçiliğinin baskılarından kaynaklanan başka bir ulusal sorun olduğunu unutamam. Bu unutkanlıklar neticesinde elimizde sağcıların ya da aşırı sağcılarının yönetiminde olan bir ulusal direniş hareketi kalacaktır. Peki, böyle bir durumda ilkesel tavır ne olmalıdır? Başka coğrafyalarda da ulusal direnişleri sağcı ve aşırı sağcılarının yönettiği örnekler mevcut. Örneğin Çeçenistan'daki cihatçılar, Afganistan'daki Taliban ya da Çin'deki Uygur hareketi. Şimdi ISL bu direnişleri şanlı direnişler olarak mı dünya emekçilerine duyuracak! Ya da politik olanla askeri olan farklıdır deyip bu ülkedeki taraftarlarını Ukrayna'da yaptığı gibi bu ulusal direnişlerin askeri liderliği altında savaşmaya mı teşvik edecek? Yani Afganistan'daki az sayıdaki yoldaşımıza Taliban'a katılın mı demeliydik? Bu soruyu daha önceki yazımızda da sormuştuk. Ama cevap olarak sadece Oleg Vernek'in konuyla alakasız demagojisini okuyabildik.

Yanlışı emperyalizm ve ulusal sorun tavrından ötürü geçmişte Taliban'ı ya da IŞİD'i alkışlayanları görmüştük. Taliban'ın Afganistan'daki son zaferini dünya işçi sınıfı adına bir zafer olarak pazarlayan kampçılar elbette ki korkunç derecede saçmalamışlardı. Ama sorun sadece aşırı İslamcılarla alakalı değil ki! İran'daki Azeri milliyetçiliğinde olduğu gibi laik sağ/aşırı sağ da aynı derecede düşmanımızdır. ABD'nin Afganistan'daki, İran'ın güney Azerbaycan'daki, Rusya'nın Çeçenistan'daki savaş ve baskılarını protesto etmek başka bir şeydir; aşırı sağcı ulusal liderliklerle iş tutmak, onları ilerici olarak göstermek ve hatta onların askeri komutanlığı altında savaşma propagandası yapmak bambaşka bir şeydir. Ukrayna'daki durum konusunda ilkeleri bu örneklerden çıkarabiliriz. Ama ISL'nin mevcut tutumu NATO stratejisine yakınsadığı gibi bu ilkeleri de tamamen yok etmektedir. Zıt bir örnek olarak Türkiye'de bizler Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını savunurken aynı zamanda sol karakterli Kürt ulusal hareketiyle pratik mücadelede işbirlikleri yapabiliyoruz. Bu ayrımı görmek zorundayız.

O halde ulusal hareketlerin, Ukrayna'da olduğu gibi, sağcı/aşırı sağcı karakterde olduğu örneklerde nasıl tavır takınmak gerekir? Örneğin, Rusya ve Çin'de devrimciler kendi devletlerinin Çeçenistan ve Uygur'da yaptığı baskılara karşı mücadele etmek zorundadır.



Başka türlü devrimci olamazlar. Bu ülkelerde ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmak, Rusya ve Çin işçi sınıfının enternasyonalist bilinci için bir kırılma noktasıdır. Diğer taraftan elbette ki sağcı ulusal hareketlerle işbirliği düşünülemez ki bu da kitlelerin bilincinde gerilemelere ve devrimci öncünün sağcı yozlaşmasına yol açacaktır. Dünyadaki diğer devrimcilerse Çeçenistan ya da Uygur'daki baskılara karşı sesini yükseltmeli fakat sağcı ulusal hareketlerle herhangi bir ittifak içerisinde olmamalıdır. Filistin, Kürdistan, Batı Sahra, Katalonya vb örneklerde ise ulusal hareketler sol karakterlidir ve devrimci Marksistler buradaki ulusal hareketlerle belirli dayanışma ve ittifak ilişkileri içerisinde olmalıdır. Bu ittifakların sınırları ve kapsamını mücadelenin somut durumu belirleyecektir.

ISL'nin Kiev'deki rejime verdiği destek self determinasyon çerçevesinde aklaniyor. Burada da "askeri destek veriyoruz, politik destek vermiyoruz ve eleştiriyoruz" iddiası ile karşılaşıyoruz. ISL şu aşamada Ukrayna'ya hangi askeri desteği verebiliyor? Sahiciliği bir hayli şüpheli röportajlar dışında elimizde sağlam bir kanıt yok ama politik destek ortada. Kiev'deki tek yanlı propagandayı tekrarlamak ve Rusya'nın yenilgisi sloganını baş strateji olarak belirlemek yeterince açıktır. Ukrayna seksiyonunun Kiev rejimine eleştiri adına getire getire neoliberalizm eleştirisi getirmesi dahi başlı başına bir koruma tavrıdır. Ne de olsa tüm dünyada sosyal demokrat iktidarlar bile aslında neoliberaldir. 2014'ten beri Kiev'in uyguladığı politikaları hasır altı ederek neoliberalizm eleştirisiyle yetinmek olabilecek en sendikacı, en kaypak eleştiri türüdür.

Peki ISL'nin Kiev rejimine destek vermesi ulusların kendi kaderini tayin hakkı ile açıklanabilir mi? Eğer bu konudaki tavır devrim davasına hizmet etmiyorsa, eğer işçi sınıfının bilincini ve örgütlülüğünü geriletmiyorsa Lenin'in prensibinin içi boşaltılıyor demektir. Bu, Leninist prensibin Wilsoncu bir yorumu olur. Bu konuda Lenin de net uyarılarda bulunmuştur: "Program (ulusların kendi kaderini tayin hakkı kastediliyor), yalnızca, gerçekten sosyalist olan bir partinin, proletaryanın sınıf bilincini baştan çıkartıp bozmamasını, sınıf savaşımını önemsemezlik etmemesini, işçi sınıfını burjuva demokrat sözlerle avlamamasını ya da proletaryanın bugünkü siyasal savaşımının birliğini parçalamamasını istemektedir. İşin özü, işte bu koşullardadır. Biz, kendi kaderini tayin hakkını, ancak bu koşullarla tanıyoruz." [6]

Eğer kitlelerin kendi tercihi diye taraftarlarımızı sağcıların kuyruğuna takacaksak o zaman Ukrayna'nın NATO'ya üye olma hakkını da savunalım. Tıpkı sosyal demokratlaştığını ispatlayan USFI'nın yaptığı gibi. Öyle ya bir ulusun NATO'ya üye olma tercihi de self-determinasyon hakkının bir parçası olarak sunulabilir. Bu demokratizm hastalığına bir defa kapıldığınızda demokrasi kampının lideri ABD'nin güdümüne girmişsiniz demektir. Dünya sosyalist hareketinde Rusya ve Çin'i ilerici gören sapmanın karşısında ABD'nin demokrasi kampına yatkın demokratizm sapması yer almaktadır. Demokratizm sapması, genel olarak liberal demokratik değerlere adaptasyonu, özgürlük alanlarının bireysel ya da grup çıkarlarıyla açıklanmasını, kimlik politikalarının benimsenmesini ve devrimciliğin lobiciliğe ve baskı gruplarına indirgenmesini ifade eder. ABD dış politikasının da ideolojik söylemi olan "diktatörlere karşı demokrasi" sloganı etrafında kitlesel hareketlerin içeriğine, liderliğine ve doğrultusuna bakmadan o hareketin kuyruğuna takılmak demokratizm sapmasının bir başka görünümüdür.

### Emperyalistler Arası Güç Dengesi

Emperyalizm sadece zayıf uluslar ve devletlerin güçlülere ezilmesini değil aynı zamanda emperyalistler arası çekişmeleri ve çatışmaları da kapsar. Bu tespit bize Ukrayna Savaşı'na salt Ukrayna'nın kendi kaderini tayin hakkı çerçevesinde bakmamamız gerektiğini söyler. Ukrayna Savaşı uluslararası bağlamından koparılamaz. Bu bağlamda devrimci dünya örgütü, emperyalistler arasındaki ilişkilerin zamanla nasıl dönüştüğünü anlayarak doğru politikalar üretmek zorundadır. Bu bağlamda Ukrayna Savaşı konusunda çelişkili ulusal ve uluslararası dinamikleri hesaba katarak çubuğu nereye bükmeliyiz? Mesele esas olarak bununla ilgilidir. Bunun için emperyalist hiyerarşiyi ve toplumsal mücadele dinamiklerini doğru anlamak gerekir.

Günümüz emperyalist hiyerarşisi içerisindeki sıra kapma kavgasını nasıl özetleyebiliriz? İkinci büyük paylaşım savaşı bittiğinde ABD ve SSCB arasında iki kutuplu süper güçler rekabeti, dünyayı ikiye bölmüş, Soğuk Savaş diye bilinen dönemi başlatmıştı. Savaşlar sıcak olamıyordu çünkü nükleer bir savaş, taraflar için kıyamet anlamına gelecekti. Bunun yerine Süper Güçler vekil savaşlarıyla birbirlerini zayıflatmaya çalıştılar. Bu dönemde eski sömürgeler şeklen de olsa bağımsızlıklarını kazanırken sömürgeciliğin ekonomik miadı da zaten dolmuştu. Bunun yerini ABD sanayisinin domine ettiği açık pazarlar almıştı. Emperyalist yeni dünya düzeni bu şekilde işleyecekti. Zamanla Batı Avrupa ve Japonya, ABD liderliğinde kendi sanayi atılımlarını yaptı. Bu dönemde İsrail, Güney Kore, Hindistan, Brezilya, Meksika, Türkiye, İran, Suudi Arabistan gibi az gelişmiş ülkeler önemli miktarlarda sermaye birikimine ulaşarak alt-emperyalist güçler olarak ortaya çıktı.

1991'de SSCB dağıldığında tek kutupluluğa yakın bir pax-america dönemi başladı. SSCB sonrası Rusya ise kelimenin tek anlamıyla bitik durumdaydı. Batılı danışmanların yönlendirdiği Yeltsin ve ekibi, şok terapisi adlı keskin ve otoriter piyasalaşma politikalarıyla halkı açlıkla baş başa bıraktı. Sanayi çökmüş, üretim durmuştu. 1986'dan 1999'a kadar petrol varil fiyatları 10-20 dolar düzeyinde dalgalanmıştı. Kremlin'in elinde para tükenmiş, yolsuzluklar arşa çıkmıştı. Bu dönemki yağma ortamında ışık hızıyla zenginleşen oligarklar, açlıkla boğuşan on milyonlarca insanla alay ediyordu.

Gorbaçov, Yeltsin ve hatta ilk etapta Putin, AB'ye üye olarak Rusya'yı Batı bloğuna kaydırmak istemişti. Ama ABD ve ABD'nin AB içindeki Truva

atı Britanya, Rusya'nın bırakın AB'ye üye olmasını, bir daha ayağa kalkmasını engellemeye çalışıyordu. Çeçenistan'dan başlayarak Rusya'nın parçalanması, etnik ve dinsel çatışmaların yoğunlaşması isteniyordu. NATO'nun Rusya sınırına dayanması bu politikanın bir ürünüydü. O yıllarda Rusya'nın dağılmasının kaçınılmaz olduğu yaygın bir fikirdi.

Tam da Putin'in iktidara geldiği süreçte yeniden yükselişe geçen petrol fiyatları sayesinde Rusya ekonomisi hızlı bir şekilde battığı dipten yükselmeye başladı. Önce Çeçenistan'daki ayrılıkçılar büyük bir şiddetle ezildikten sonra Rusya'nın dağılma dinamikleri sönmüldü. Ardından Rusya eski SSCB coğrafyasındaki patronluğunu tesis etmeye çalıştı. Ama örneğin Baltık ülkeleri çoktan NATO'ya dahil olmuştu bile. Diğer taraftan Gürcistan ve Ukrayna müdahaleleri ile denizaşırı bir operasyon olarak Suriye iç savaşına katılım Rusya'nın emperyalist hiyerarşide yeniden yükseldiğini kanıtladı. Kremlin hazinesi bu operasyonları finanse edecek durumdaydı. 1999-2008 arasında Rusya'nın Gayri Safi Yurtiçi Hasılası %94 büyüdü ve kişi başına düşen milli gelir ikiye katlandı. Rusya ekonomik olarak güçlendikçe askeri teknolojisini modernleştirmeye, ekonomik faaliyetleri çeşitlendirmeye ve eski SSCB coğrafyasındaki nüfuzunu pekiştirmeye yöneldi.

Diğer taraftan Rusya'nın Suriye'ye müdahalesi ve Libya'da yürüttüğü operasyonlar Rusya'nın kapasitesinin olduğundan fazla görünmesine yol açtı. Evvela ABD isteseydi çok rahatlıkla Esad'ı devirirdi. Ama Esad'ın yerine azınlıklara soykırım yapmaya hazır, bir dolu cihatçı çeteden başka bir şey koyamayacağı ortadaydı. Putin ABD'nin bu "doğrudan karışmama" tavrını gördükten sonra Suriye'ye müdahale edebildi.

Gelgelelim Rusya Suriye'de sahada savaşmadı; hava desteği, diplomasi ve askeri danışmanlık elbette ki fark yarattı ama bu cihatçıların elindeki silahların zayıf olması ile mümkün oldu. ABD ve diğer devletler cihatçılara hava savunma sistemleri veremediği için (bu silahların IŞİD gibi örgütlerin eline geçip kendilerine döneceğini bildiklerinden) Rus uçakları ve helikopterleri, Suriye hava sahasında rahatça taarruz edebildiler ve çok etkili oldular. Buna rağmen Rus uçaklarının yürüttüğü hava saldırısı yeteneğinin ABD'ninki ile kıyaslanmayacağı Suriye iç savaşında görülmüştü.

Kısacası Rusya'nın askeri yeteneklerinin gerçekte olduğundan çok daha fazla görüldüğü bir dönem oldu. Ukrayna'daki feci hatalarından anlaşılıyor.

Putin ve etrafındaki dalkavukların da bu abartılı izlenime kendilerini kaptırdıkları Ukrayna'daki feci hatalarından anlaşılıyor.

Rus ordusunun teknolojik yenilenmeyi gerçekleştiremediği, elektronik savaş kapasitesinin zayıf olduğu, drone teknolojisini kaçırdığı, profesyonel birliklerinin ve özel kuvvetlerinin sayıca yetersiz kaldığı, komuta-kontrol organizasyonlarının başarısız olduğu, lojistik kabiliyetlerinin düşük olduğu ve ordu bürokrasinin yolsuzluklara battığı bu savaşta ortaya çıkmıştır. Buna karşılık teknolojik açıdan geri ve zayıf olduğu düşünülen Ukrayna ordusunun NATO'dan gelen sofistike silahlarla oldukça güçlü bir duruma yükseldiği görülüyor. Nitekim sahada Rus ordusunun ilerleyişi durmuş durumda ve inisiyatif karşı taarruz örgütlenme aşamasına gelen Ukrayna ordusuna geçti. Örneğin Rusya hava üstünlüğünü neden ele geçiremedi? Çünkü Rus savaş uçaklarının güdümlü füze kullanımının sınırlı olduğu, hedeflerini dalışa geçerek vurmaya çalıştığı görüldü. Ama Ukrayna ordusunun elinde NATO'dan aldıkları bol miktarda Stinger vb füzeler var ve dalışa geçen uçaklar bu füzelerle avlanıyor. Yani 1979'da başlayan Afganistan Savaşı'ndaki senaryonun aynısı bu kez 2022'de Ukrayna'da yaşanıyor. Ve genel olarak Rus ordusu 1990'lardaki Çeçen savaşından daha ileride değil. Rus ordusu Ukrayna Savaşı'nın ilk 7 ayında 9 yıl süren Afganistan işgalinden daha fazla sayıda asker kaybetmiş durumda.

Emperyalist savaşlar aynı zamanda emperyalist güçlerin kuvvetlerinin test edildiği bir süreçtir. Bu konuda Lenin'in emperyalizm teorisinde kullandığı yöntemi kullanarak Rusya'nın ancak 3.kategorideki bir emperyalist kuvvet olduğunu vurgulamıştık. ISL Yürütme Komitesindeki muhataplarımız buna itiraz etmediler. Öyleyse devrimci dünya örgütü halen dünya emperyalist hiyerarşisinin tepesindeki en güçlü düşmanımızın politikalarını dikkatlice takip etmeli ve politikalarını ona göre dizayn etmelidir. Tartışmanın özü aslında budur.

ABD bugün doğu Avrupada ateşli müttefiklere sahiptir, Batı Avrupa üzerindeki liderliğini de büyük ölçüde pekiştirmiştir. AB'nin lider ülkesi Almanya, militarist tarihsel mirasına dönüş niteliğindeki tarihsel kararıyla, gerçek bir savaşçı orduya sahip olma ve silahlanma harcamalarında devasa artışlar yapma yoluna gitti. Almanya'dan Japonya'ya eski militarizmlerin yeniden doğuşu ABD liderliğinde gerçekleşiyor. Asya-Pasifik'teki Çin karşıtı ittifakta ise Japonya, G.Kore, Hindistan, Avustralya, Yeni

Zelanda, Vietnam, Filipinler, Malezya vb güçler ABD liderliği altında toplandılar. Ukrayna ve Tayvan meselesini bu tarihsel ve uluslararası arka plana uygun olarak düşünmek zorundayız.

Ukrayna'da kendisine güveni iyice artan ABD, son olarak Tayvan'ı kaşıyarak Çin ile gerilimi kasti biçimde tırmandırmıştı. ABD Temsilciler Meclisi Başkanı Nancy Pelosi savaş uçaklarının eşliğinde Tayvan'a tam da Ukrayna Savaşı sürerken kışkırtıcı bir ziyaret gerçekleştirmişti. Uzun yıllardır ordusunu güçlendiren Tayvan'ın savaş hazırlıkları tam gaz arttırılıyor. ABD bariz biçimde 3.Dünya Savaşı'nı kışkırtmaktadır. Şimdi ABD ve diğer Batı ülkelerindeki sosyalistler vurguyu Tayvan'ın kendi kaderini tayin hakkına mı yapacaklar yoksa ABD'li savaş kışkırtıcılarını mı yerden yere vuracaklar? Birinci şıkkı işaretleyenlerin ABD emperyalizminin oyuncağı olduğundan kimse şüphe etmemelidir.

Mevcut durumu dünyanın en güçlü kabadayısının çetesiyle beraber kendisine rakip olmaya çalışan daha küçük kabadayıları dövmesine benzetebiliriz. ABD karşısında Çin halen ancak bölgesel bir emperyalist kuvvettir. Çin'in küresel bir güç olmaya dönük ekonomik, politik ve askeri çabaları olsa da bu konuda daha gitmesi gereken çok uzun bir yol bulunmaktadır. ABD ve ortakları ise bunu engellemek için ellerinden geleni yapmaya hazırlar. Buna savaş çıkarmak da dahil.

Rusya emperyalist hiyerarşide ancak 3. derecede bir güç olabilir demiştik. İspanya seksiyonu adına ISL IEC'de bulunan Ruben Tzanoff, buna Rusya'nın bölgesinde süper güç olduğu belirterek itiraz etti. Açık ki Tzanoff, NATO'nun bölgedeki varlığını ve Rusya'ya komşu olduğunu unutuyor, bir yandan da Kiev'deki rejimin ABD'nin vasalı olduğu gerçeğini hasıraltı ediyor. Ayrıca, işte gerçek süper güç (ABD) duruma müdahale ettiğinde bölgesel güç olan Rusya'nın gerçek kapasitesi ve zayıflığı ortaya çıkıyor.

## Kampizm

Kampizm, Soğuk Savaş sırasında ABD ile kısmen de olsa çatışma yaşayan tüm rejimlerin SSCB cephesi tarafından müttefik olarak görülmesi şeklinde tarif edilebilir. Kampizm SSCB'deki bürokratik elitin dış politikasının bir özeti gibiydi. SSCB'deki bürokratik rejim, dünyadaki işçi sınıfı ve gençlik radikalizmini kendisi için tehlike olarak görüyor buna karşılık şu veya bu şekilde ABD ile çelişki yaşayan rejimlerin Sovyet dostluğuna kazanılmasını ana strateji olarak saptıyordu. Örneğin Kübalı iğrenç diktatör Batista, SSCB ve Küba Komünist Partisi'nden destek görebiliyordu. Ya da İranda solcular ve sosyalistler değil ABD karşıtı Humeyni liderliğindeki İslamcılar destekleniyordu. Çarpıcı örnekler uzatılabilir. Hugo Chavez'in İranda'ki kapitalist mollalarla sarmaş dolaş olması ve bu politikanın Latin Amerika'dakiler başta olmak üzere dünya solunun önemli bir kısmından destek bulması, yakın döneme dair bir başka örnek.

Anti-emperyalizmi salt ABD dış politikasına karşı çıkmak olarak gören ve bu yüzden Çin-Rusya-İran-Venezuela-Nikaragua-K.Kore eksenine ilerici anlamlar yükleyen güçlü bir eğilim bugün hala solda mevcut. Bu eğilimin temel taşıyıcıları SSCB'nin Rusya bünyesinde hala yaşadığını sanan Stalinistler durumunda. Örneğin bazı Stalinistler Kazakistan'da çıkan işçi isyanının Putin'in gönderdiği askeri birlikler tarafından bastırılmasını destekleyecek kadar uçmuş durumda. ABD'nin Afganistan'ı Taliban'a terk etmesini ezilen halkların ve neticede işçi sınıfının zaferi olarak nitelendirecek kadar uç bir kampizm biçimine savrulan sözde Troçkistlere de tanık olduk.

Diğer taraftan kampçılıkla ABD emperyalizmine karşı ilkesel tutum almayı birbirinden ayırmamız gerekir. Elbette ki her türden ABD karşıtının dostumuz olması mümkün değil, ama ABD emperyalizmi hala dünyanın en büyük canavarıdır. Doğal olarak devrimcilerin bu canavarın rakiplerini ezip geçmesine çanak tutacak hali yok. Ama maalesef çanakçılığa soyunanlar mevcut. Dünya örgütü olma iddiasını taşıyan sosyalist bir örgütün dünyanın çok büyük bir bölümünde ekonomik, politik, askeri ve ideolojik üstünlüğe sahip ABD ve ortaklarına karşı çok hassas olması zorunludur. Bu hassasiyetin kampçı olmakla zerre alakası yoktur.

Tek yanlı bir yayıncılık yaparak Ukrayna ordusunun Donbas'ta sivilleri bombalamasına ses çıkarmayan ve sürekli NATO propagandasını tekrarlayanların Discussion Bulletin'de bizleri kampçı olarak suçlamasına tabii ki şaşırmadık.[7]

Rusya'nın emperyalist bir güç olduğunu öteden beri savunan bir parti olarak bizim Rusya kampıyla ilgili tavrımız tartışmaya gerek bırakmaz. Ama unutmamalıyız, kampçılığın bir kanadı Rusya-Çin yanlılığı ise diğer kanadı ABD/NATO yanlılığıdır. Öyle ya her kritik dönemde ABD yanlısı politikalar izleyen çevreleri öteden beri iyi tanıyoruz. Suriye'de, Libya'da, Venezuelada, Ukrayna'da diktatörlere karşı sözde devrimleri desteklemek adına sağcı/aşırı sağcı grupları devrimci ilan eden ya da bunlarla iş tutan sosyalistler yok muydu! Bunlar da kampçılığın bir parçası değil mi! ISL bu konuda karar vermelidir. Ukrayna'da aşırı sağın domine ettiği ve ABD himayesinde gerçekleşen Euro-Maiden darbesinin neresinde duracağız? Ya da Esad'a karşı İslamcı fanatikleri ya da Türkiye devletinin güdümündeki ÖSO çetelerini devrimci diye selamlayan grupları unuttuk mu? ABD bombardımanı eşliğinde Kaddafi'yi linç eden İslamcı çeteleri devrimci diye selamlayanları peki? Bütün bu örneklerde iki sosyalist gelenek öne çıkıyor: Birincisi kendi emperyalist egemen sınıfla çok iyi anlaşılan demokratizm şampiyonu olan USFI, diğeri ise uluslararası Morenocu gelenek. Ne tesadüf ki UIT-CI ve LIT-CI gibi Morenocu örgütlerle ortak geçmişi bulunan MST, ISL projesinden önce USFI'da gözlemci örgüt statüsündeydi. Belli ki ISL kurulurken ortaya konan bağımsız sınıf tavrı vurguları, Morenocu geleneği pek bağlamamış. Türkiyede güzel bir deyiş var: Can çıkar, huy çıkmaz!

## MORENOCULUK

ISL'nin Ukrayna Savaşı'nda kampizmin diğer kanadında bulunması gayet üzüntü vericidir. Biz SEP olarak ISL'nin mevcut politikasının değişmesi için elimizden geleni yaptık, ama ideolojik sorunların kökünün derinlerde olduğu netleşmiştir.

Morenoculuktaki diktatörlere karşı “demokratik devrim” savunusu, ideolojik hegemonyasını “diktatörlere karşı özgür dünya” söylemine dayandıran ABD emperyalizminin dış politikası ile oldukça uyumludur. Dahası stratejiyi bir kez demokratik devrim olarak belirlediğinizde çeşitli burjuva akımlarla işbirliği yapmanın teorik zemini de oluşmuş olur. Böyle olunca Morenocuların diktatöre karşı Özgür Suriye Ordusu'nu devrimci ilan etmeleri mümkün hale gelir. ÖSO'nun Türkiye ve diğer devletlerin istihbarat örgütlerince yönetilen İslamcı çetelerden müteşekkil olduğu gözlerden kaçırılır, kitleler aldatılır. Ya da içeriği, talepleri ve liderleri ile sağcı ya da aşırı sağcı olan Ukrayna'daki Euro-Maiden hareketi devrim olarak selamlanır.

ISL'nin Venezuela seksiyonunun Maduro'ya karşı sağcı Guaido ile iş tutmasına[8] verdiğimiz sert tepki, bu rezil politikadan dönülmesini sağlamıştı ama gelin görün ki her şeyi düzeltmek mümkün olmuyor. Zira sorunun teorik kökleri derinde ve kısmi taktik hatalardan değil, çok önemli stratejik ve programatik sapmalardan kaynaklanıyor.

Peki Troçkist bir geleneğin aşamacılığa bu geri dönüşü nasıl mümkün oldu? Nahuel Moreno bu açılımı Arjantin'de askeri rejimin 1983'te yıkılmasının ardından gerçekleştirdi. Moreno'ya göre askeri rejim demokratik devrimle yıkılmıştı ve bu, sosyalist devrime doğru bir adım olarak çok daha elverişli yeni bir burjuva rejim yaratmıştı. Aşamacılığın teorize edilmesini sağlayan bu yanlış çıkarımdı. Gerçekteyse Arjantin'de askeri rejim yıkılmasına yıkılmıştı ama neticede yaşanan şey, sistemin burjuva restorasyonuydu. Sosyalist devrimin gerçekleşmemesinin bir neticesi olarak burjuva “demokratik” kurumlar yeniden oluşturuldu. Nitekim Arjantin'in sonraki yıllarına neoliberalizmin şampiyonu Menemizm damgasını vuracak, işçi sınıfı hızla yoksullaşırken sosyalist sol zayıflayacaktı. Morenocular az sonra Berlin Duvarı'nın yıkılmasını heyecan içerisinde demokratik devrim olarak lanse edeceklerdi. İzlenimci yüzeysellik, aşamacılığa geri dönüşü ve beraberinde zehirli meyvelerini getiriyordu.

Burada dikkat edilmesi gereken husus, Moreno'daki demokratik devrimin Menşevik ve Stalinci

biçimlerden geri olduğudur. Zira geleneksel demokratik devrim savunusunda asla gerçekleşmeyecek olsa da mülkiyet sorunlarını çözme iddiası vardır: Toprak sorunu, ulusal sorun, emperyalizme olan bağımlılık... Ama Moreno'nun demokratik devriminde sadece diktatörlüklerin yerini burjuva anayasal işleyişin almasına dönük bir program ortaya konur. Moreno, bu fikirleriyle Troçki ile polemik girebilir: “Troçki, somut olarak, sosyalist devrimin bir parçası veya ilk adımı olarak faşist totaliter rejimi tasfiye edecek demokratik bir devrime olan ihtiyacı anlamadı. Bu ciddi teorik sorunu çözümsüz bıraktı.”[9] Aslında Troçki'nin çözümsüz bıraktığı herhangi bir şey yoktu. İspanya, Portekiz, Arjantin gibi birçok ülkede yaşandığı gibi işçi sınıfı burjuva askeri diktatörlüklerin devrilmesi sürecinde mücadeleyi sosyalist devrime evriltemezse inisiyatifi ele alan emperyalist kapitalizm burjuva normalleşmeyi sağlayacaktır. Ve elbette bunun adı da demokratik devrim değildir.

Moreno'nun da katıldığı aşamacı çizgi, geçmişte Stalinistlerin yaptığı gibi, diktatörlüğe karşı çıkan burjuvazinin çeşitli elementleriyle işbirliği yapılması anlamına gelir. Dahası uluslararası politikada Morenocu demokratik devrim anlayışı ABD'nin diktatörlere karşı demokratik devrim perspektifiyle berbat şekilde uyuşmaktadır.

Devrimci gelişim aşamalarla değil sıçramalarla yaşanır. Sonucu belirleyen işçi sınıfının radikallik seviyesi ve devrimci öncünün varlığıdır. Demokratik devrim çağı kapanmıştır ve toplumun temel hiçbir sorunu bu şekilde çözülemez. Az gelişmiş kapitalist ülkelerde diktatörlerin halk hareketleri sonucu devrildiği Nepal, Sri Lanka, Sudan, Mısır, Yemen, Tunus vb son dönem örnekleri de bir kez daha Troçki ve sürekli devrim teorisini haklı çıkarmıştır. Gerçek toplumsal dönüşümler ancak demokratik taleplerle sosyalist tedbirleri birbirlerine bağlayan sürekli devrimle mümkündür. Ki Morenoculuğun koptuğu çizgi tam da sürekli devrim çizgisidir.

## Ukrayna Milliyetçiliğinin Şeceresi

Tam da savaşın ortasında Kiev rejiminin karakterini ve Ukrayna milliyetçiliğinin karakterini tartışıyoruz. ISL ve diğerleri bunlar Rus propagandası deyip işin içinden sıyrılıyor. Peki ya gerçekler? Ve bu gerçekler neden önemli? Bunlar önemli çünkü ulusal hareketlerle kurulacak ilişki için netlik gerekir. Savaşın vekil karakteri dışında Kievdeki ABD yanlısı rejimin aşırı sağcı içeriği de ISL ve Ukrayna seksiyonu için bağlayıcıdır.

ABD'nin vekil savaşçısı olan Kiev rejiminin aşırı sağcı içeriğinden ve Ukrayna milliyetçiliğinin Neonazi kökenlerinden bahsedince Bodart ve diğer yoldaşların canı bir hayli sıkılmış. Bodart, MST liderlerinden Sergio Garcia'ya verdiği mülakatta Ukrayna milliyetçiliğinin gerici tarihsel karakteri konusunda Stalinizm'i suçluyor ve tarih sayfalarında adeta başı dönüp kontrolden çıkıyor: "Doğu Avrupa'da Nazizm, Stalinizmdir". [10] İnsana pes dedirten bu kadar büyük çaplı bir savrulmayı özensizlikle açıklamak çok zor. Gerçekte SSCB'de Stalinizmin zaferinden çok önce Ukrayna milliyetçileri zaten aşırı sağ bir karakterdeydi. Ekim Devrimi'nden sonra patlayan iç savaşta Ukrayna milliyetçiliği Kızıl Ordu'ya karşı savaşmıştı ta ki Troçki önderliğindeki Kızıl Ordu tarafından ezilene kadar. OUN'un önceli (UVO), daha 1920'lerden itibaren şiddetli antikomünizme ve ırksal temizliğe inanan faşist bir yönelime sahipti. Yani Ukrayna milliyetçiliğinin aşırı sağ karakterini mazur göstermenin, gözü kapalı Stalinizmi bahane etmenin alemi yok. Stalin'in cinayetlerinin elbette ki farkındayız ama Stalinizmi Nazizm ile eşitlemeye dönük açıklamalar ortada ciddiye alınacak bir perspektifin olmadığını gösteriyor. Garcia, röportaj yapan taraf olarak bu noktada ufak bir itiraz dahi

yapamıyor. Kavramların bu gelişigüzel kullanımı başka bir şey, Nazilerin doğu Avrupa'da katlettiği 30 milyon insanı atlayıp "doğu Avrupa'da Nazizm Stalinizmdir" demek başka bir şey. Ama Bodart'a kalsa Doğu Avrupa'yı en iyi kendisi biliyor! Ayrıca Stalinizm ile Nazizm'i eşitleyecek düzeyde bir Stalinofobi doğal olarak demokratik emperyalizmin kampına yelken açmak anlamına gelecektir. Bunu geçmişte Troçkizmin saflarından attığı Schatman ve Burnham'dan biliyoruz.

Bunun dışında gerek Oleg Vernyk'in yazdıkları ve söylediklerinde gerekse de Alejandro ve yoldaşlarının yazdıkları ve söylediklerinde, ki Ukrayna tarihinden uzun uzun bahsediliyor, Stepan Bandera gibi Holokost zanlılarının bahsinin hiç geçmemesi çok ilginç. Bütün bunları belirttiğimiz için Rus propagandası yapmakla suçlanıyoruz. Oysa gerçekler neyse onları ortaya koymak zorundayız. 2014 sonrası Ukrayna'da Bandera gibi figürler resmi devlet propagandasının bir parçası haline geldiler. Soykırımcı Stetko, Bandera vb'leri kahraman haline getirildi, her yere heykelleri dikildi. Buna dair detaylı bilgileri önceki yazımızda ifade etmiştik. Kaldı ki bugün sağcı Polonya devleti bile Bandera'nın Ukrayna devletince milli kahraman olarak yüceltilmesinden duyduğu rahatsızlığı dile getiriyor. Ya da first lady Olena Zelenska Türkiye'de esaretten kurtulan Neonazi Azov Tugayı'nın komutanlarıyla biraraya gelip onlardan kahramanlar olarak söz ediyor. Bu gibi gerçekleri inkar ederek ISL ancak takipçilerini yanıltmış olur. Diğer taraftan savaşı Ukrayna tarafı kazansa dahi Ukrayna'da aşırı sağcı bir havanın çok güçleneceğini Vernyk'in kendisi belirtmişti.[11] Bütün bunlar Ukrayna'daki devrimcilerin görevi konusunda oldukça önemli bilgilerdir.

SocialistMiddleEast.com

one solution  
**PERMANENT  
REVOLUTION!**  
f t i SocialisEast

## Ukraynalı Devrimcilerin Görevi

Bizler Ukrayna'daki devrimcilerin örgütlenmelerini bağımsız sınıf tavrı içerisinde sürdürmeleri gerektiğini savunuyoruz. Bunun için izlenecek çizgi, Kiev rejimi ile uzlaşmazlıktan, işgal ve savaşa karşı Rus ve Ukraynalı askerlere seslenmekten, iki taraftaki oligark rejimlere ve etnik boğazlaşmaya karşı enternasyonalist devrimci bir yeraltı örgütü kurmaktan geçiyor. Açık ki Ukraynalı devrimciler kendilerini yeni koşullara uyarlamak zorundalar.

Devrimci yöntem somut durumun somut tahlilini yapmaktan geçer. Ukrayna'da eleştirel sol örgütlerin hepsinin kapısına kilit vurulmuş durumda. Şu gerçek ki 2014'ten beri Ukrayna solu ezildi. Bugün de sol ve muhalif fikirleri savunmak çok tehlikeli. ISL'nin Ukrayna seksiyonu lideri Vernyk, kapatılan sol partileri Rusya'nın ajanları olarak suçlayarak bir kez daha Kiev'deki rejimle ağız birliği yapıyor.[12] Bu, artık bir suç ortaklığıdır. Gerçektenyse şimdiki savaştan çok önce 2014'teki rejim değişikliğinden sonra birçok sosyalist eylemci Avrupa'ya sürgüne gitmek zorunda kalmıştı.

Kiev rejimi ancak milliyetçi bir duruşunuz varsa yaşamanıza izin veriyor. Çıplak gerçek budur. Devrimci Marksist bir Ukrayna örgütü bu şartlar altında örgütlenmek zorunda. Hal böyleyken enternasyonalist komünistlerin propaganda aşamasında ve gizlilik dâhilinde bulunması verili bir durumdur.

Devrimci kadroların yetiştirilmesi ve bir devrimci partinin omurgasının oluşturulması işi tarihsel bir görevdir. Ve bu omurga ancak devrimci prensipler etrafında oluşabilir. Yok, eğer biz milliyetçi rüzgarlara katılırsak yelkenlerimizi şişiririz diye düşünülüyorsa ve bu tarz politika devrimcilik adına pazarlanıyorsa kimse kusura bakmasın bunun adı şarlatanlıktır.

Discussion Bulletin'de Ukrayna'da esen ulusal savunma rüzgarlarının gücünden bahsediliyor, ama bu neyi ifade eder? Bu ortamı sağcılara bırakamazmışız, korkak olmadığımızı aksine en iyi savaşçılar olduğumuzu göstermek zorundaymışız! Yani yelkenlerimizi şişirmek için sağcı ve aşırı sağcılarla milliyetçilik yarışına gireceğiz! Buradan çıkan sonuç budur. ISL çoğunluğu kayıtsız şartsız Kiev rejiminin askeri açılardan desteklenmesi gerektiğini savunuyor. Bizlere yönelik eleştirilerin merkezinde bizim salt propagandizm yaptığımız iddiası bulunuyor. İyi de bugün Ukrayna seksiyonu

ve ISL'nin yaptığı salt propagandadan ne kadar farklı! Sadece bizim propagandamız bağımsız sınıf tavrına dayalı iken ISL ve USL'nin propagandası Kiev rejiminin askeri operasyonlarına destek propagandasını içeriyor. Zaten çok küçük bir örgüt olan USL'nin savaş propagandası dışında Kiev'e vereceği askeri destek ne menem bir şey olabilir! Propagandadan ötede ortada ne var! Eğer bize Zakhsti Prasti sendikasının işçileri cepheye gitmeye yönlendirdiği söylenecekse bu noktada biraz durmamız gerekiyor. Sendikaya üye bu işçiler, "Babamız Stepan Bandera" marşlarının okunduğu, şiddetli anti-komünist bir askeri yapılanmada hangi fikirler ve hangi liderler altında savaşacaklar! Bu konuda Zakhsti Prasti sendikası ve liderleri Oleg Vernyk'in de kafasının karışık olduğu ortada. Zira sendikanın facebook hesaplarından geçmişin faşist Ukrayna milliyetçiler örgütü OUN'u temize çıkarmaya dönük paylaşımların yapıldığı biliyoruz. [13][14][15] Ukrayna aşırı milliyetçileriyle geçmişten gelen flörtöz ilişkisini de aradığımızda görebildik. Zakhsti Prasti sendikasının sembol olarak Ukraynalı aşırı milliyetçilerin ve Bandera'nın da kullandığı kırmızı ve siyah renkleri seçmesinin de tesadüfi olduğunu düşünmüyoruz. Hal böyleyken sahi ISL Ukrayna'da ne yapıyor? Hepimizin bunu sorması gerekiyor.

**SEP Merkez Komite**

1. Savaşın ilk dönemindeki ISL deklarasyonları aşağıdaki gibidir:

No to Russian imperialist aggression against Ukraine! NATO and the US out of Eastern Europe! No more wars in the interests of the imperialists!, 29 Ocak 2022, <https://lis-isl.org/en/2022/01/29/declaracion-de-la-lis-no-a-la-agresion-del-imperialismo-ruso-a-ucrania-fuera-la-otan-y-ee-uu-del-este-europeobasta-de-guerras-al-servicio-de-los-imperialistas/>

Russian imperialism out of Ukraine! Solidarity with the Ukrainian workers and people! No more wars promoted by the imperialists!, 24 Şubat 2022, <https://lis-isl.org/en/2022/02/24/decla/>

Statement on Ukraine, 14 Nisan 2022, <https://lis-isl.org/en/2022/04/14/firma-declaracion-sobre-ucrania/>

2. V. U. Arslan, Ukrayna Savaşı'nda Nerede Durulmalı? Bazı Hatalar, 12 Temmuz 2022, <https://www.sosyalistgundem.com/ukrayna-savasinda-nerede-durulmalı-bazı-hatalar-v-u-arslan/>

3. New York Times, Dave Philipps, In Ukraine US Veterans Step In Where the Military Will Not, July 2022, <https://www.nytimes.com/2022/07/03/us/politics/american-combat-volunteers-ukraine.html>

4. Ukrayna'nın yakın tarihine, Turuncu Devrim'e ya da Euo-maiden'e dair söylediklerimize cevap vermeyen Ukrayna seksiyonu lideri Oleg Vernyk, seçim sonuçları konusunda itiraz ediyor. 2014 öncesi tüm seçim sonuçlarını ve gösterdiklerini atlamamızı ve 2014 Euro-maiden sonrası yapılan seçimleri hür seçimler olarak görmemizi bekliyor. Yani doğu ve güney Ukrayna'nın ana partisi olan Bölgeler Partisi'nin kapatıldığını, liderinin ülke dışına çıkarıldığını; diğer sol partilerin de tümenden ezildiğini gözlerden geçiriyor. Vernyk yine Svoboda'nın sonraki seçimlerde oylarının düştüğünü işaret ediyor, ama aşırı sağcı çizginin Kiev rejimi tarafından içerildiğini saklamaya çalışıyor. Nitekim bu konuda verdiğimiz örneklere de bir cevap verilmiş değil.

5. Ukraine: Interview with comrade Sergey from the frontline, 2 Ekim 2022, <https://lis-isl.org/en/2022/10/02/ucrania-entrevista-al-camarada-serguei-desde-el-frente-de-combate/>

6. Lenin, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, s.17

7. Güneş Gümüş, Emperyalizm Nedir? Çin ve Rusya Emperyalist midir?, <https://www.sosyalistgundem.com/emperyalizm-nedir-cin-ve-rusya-emperyalist-midir-gunes-gumus/>

[sosyalistgundem.com/emperyalizm-nedir-cin-ve-rusya-emperyalist-midir-gunes-gumus/](https://www.sosyalistgundem.com/emperyalizm-nedir-cin-ve-rusya-emperyalist-midir-gunes-gumus/)

8. "Socialist and Fight for Democracy in Venezuela", interview with Gonzalo Gomez, Internationalviewpoint, <https://internationalviewpoint.org/spip.php?article5938>

9. N. Moreno, Revoluciones del Siglo XX, Cuaderno de Formación number 3, Editorial Antídoto, Buenos Aires, 1986, page 53. <http://nahuelmoreno.org/escritos/escuela-de-cuadros-argentina-1984.pdf>

10. <https://lis-isl.org/en/2022/07/11/la-guerra-en-debate-intercambio-con-alejandro-bodart-sobre-ucrania/>

11. <https://lis-isl.org/en/2022/06/04/ucrania-100-dias-de-guerra/>

12. <https://lis-isl.org/en/2022/10/02/ucrania-entrevista-al-camarada-serguei-desde-el-frente-de-combate/>

13. <https://lis-isl.org/en/2022/03/14/conversatorio-con-oleg-vernyk-desde-kiev-ucrania/>

14. Volodymyr Ischenko, The Ukrainian Left During and After the Maiden Protests, Freie Universität Berlin, s.20, [https://www.academia.edu/20445056/The\\_Ukrainian\\_Left\\_during\\_and\\_after\\_the\\_Maidan\\_Protests](https://www.academia.edu/20445056/The_Ukrainian_Left_during_and_after_the_Maidan_Protests)

15. Oleg Vernyk, Lenin'in heykeline saldırdığı bilinen Ukraynalı faşist Oles Vakhniy'in YouTube programına katıldı. Temmuz 2022, <https://www.youtube.com/watch?v=m4OIQQQmOAPk>



Parti Broşürleri

SEP MERKEZ KOMİTE  
**İSL'DEN NEDEN  
AYRILDIK!**

**Yoksulluk Kader Olamaz!**

**ZENGİNLERİN DÜZENİNE  
KARŞI SOSYALİZM!**

**SEP'e Katıl!**

0538 669 1917



**SEP**

**SOSYALİST EMEKÇİLER  
PARTİSİ'ne KATIL!**

Facebook: SEP Medya  
Twitter: SEPTv  
Website: SEP.org.tr  
Phone: 0538 669 1917